

Další

„Další!"

„Chtěli bychom povolení ke sňatku, prosím."

„Jméno?"

„Akisha Johnsonová."

„Váš věk?"

„Osmnáct let."

„Jméno nastávajícího?"

„Jusef Jones."

„Jusef? Vy s *ním*? Zlatíčko, vy jste se postavili do špatné fronty."

„Opravdu?"

„Zkuste se postavit do tamté fronty za automatem s pepsi. A hodně štěstí. Budete ho potřebovat, broučku. Další!"

„Další!"

„Chtěli bychom požádat o povolení k sňatku."

„Pro koho, smím se zeptat?"

„Pro nás. Pro mě a pro něj."

„No dovolte!"

„Ona nám řekla, abychom se postavili do téhle fronty. Asi proto, že -"

„Já vám nemůžu vydat povolení k sňatku. Vždyť je černoch."

„Já vím, ale já slyšela, že když dostaneme zvláštní povolení nebo něco, tak -"

„Teď asi mluvíte o Monorasovém dobrozdání. Ale to vám vydat nemůžu, a ani bych to neudělala, i kdybych mohla. Už ta představa, že se černý berou *navzájem*, když -"

„Tak proč nám řekla, abychom se zařadili do téhle fronty?" „Tahle fronta je pro *žádosti* o Monorasové dobrozdání." „Tak co máme udělat, abychom ho dostali?" „Podle zákona o něj musíte jen požádat. I když jde třeba o něco tak ohavného jako -"

„Takže já o něj žádám, mladá paní." „Prosím. Vyplňte formulář a podejte ho u okýnka A21." „Má to znamenat, že se musíme zařadit do další fronty?" „A co si myslíte? Další!"

„Další!"

„Dobrý den, ani už nevím, jestli stojím ve správné frontě. Chtěli bychom takové to zvláštní dobrozdání. Abychom se mohli vzít."

„Aha, Monorasové dobrozdání. To jste ve správné frontě. Ale podle ustanovení o rovné příležitosti Zákona o zachování melaninu vám tohle dobrozdání nemůžu jen tak dát. Jen k pouhé žádosti o dobrozdání potřebujete Prohlášení o zřeknutí se práva na ozón."

„Už tady mám s sebou vyplněný formulář. Podívejte se, vždyť mi o tom řekla támhleta běloška."

„To vám řekla špatně. Vy jste mi vyplnila žádost o prohlášení. Ale prohlášení nemůžete obdržet bez dvanácti a půl minuty pohovoru s poradcem."

„A to mi to prostě nemůžete orazítkovat nebo tak něco? Už jsme vystáli tři fronty, stojíme tu celé hodiny, mě bolí nohy a -"

„Co prosím? Nechcete mi snad namluvit, že o mé práci víte víc než já?"

„Ne."

„Fajn. Poslouchejte dobře, já se vám snažím pomoci. Teď vám dám kupón, který vás opravňuje k návštěvě předmanželské poradny. Jděte s ním do budovy B a dejte ho první úřednici u první přepážky."

„To musíme jít ven?"

„Ne, můžete projít zastřešeným průchodem. Ale zůstaňte po levé straně, ve střeše

chybí pár panelů. Další!"

„Další!"

„Máme tady kupón."

„Na co?"

„Na pohovor v poradně, abychom mohli dostat prohlášení, abychom mohli požádat o dobrozdání, nebo něco takového. Abychom se mohli vzít."

„Posaďte se támhle. Seržant major si s vámi promluví, hned jak si na vás udělá čas."

„Seržant major? My přece máme jít k psychologovi do předmanželské poradny."

„Seržant major je předmanželský poradce od té doby, co vyšla Deklarace o manželském právu pod Zákonem o tísnovém stavu v souvislosti s ohrožením ozónové vrstvy. To jste zaspali, nebo co?"

„Taky se nebereme každý den."

„Chcete si na mě vyskakovat?"

„To ne."

„To doufám. Sedněte si na ty dřevěné židle a čekejte, dokud si vás nezavolají."

„Další! Pohov. Uveďte důvod své návštěvy."

„Potřebujeme absolvovat pohovor, abychom -"

„Nemluvil jsem na vás, ale k němu."

„Ke mně?"

„No vy jste tady muž, nebo ne?"

„Ehm, ano, pane! Chtěli bychom se, ehm, vzít, pane!"

„Mluvte nahlas. A neříkejte mi pane. Nejsem důstojník. Říkejte mi seržante."

„Ano, pane, tedy seržante."

„Seržant majore."

„Seržant majore!"

„Teď mi zopakujte, co chcete."

„To je absurdní. Jusef vám už řekl, že -"

„Ptal jsem se snad vás, slečno? Nemyslíte si náhodou, že vám budu trpět vaši nevycválanost jenom proto, že jsem sám černý?"

„Ne, seržant majore."

„Tak zavřete zobák. Pokračujte, mladý muži."

„Chceme se vzít, seržant majore!"

„Takže jsem to slyšel správně. A vy ode mě jako od manželského poradce budete asi chtít souhlas se sňatkem? Moje požehnání, abych tak řekl?"

„No, ano."

„Tak na to zapomeňte! Pro Kristovy drahý rány, chlapče, copak nemáš žádnou páteř? Nějakou společenskou zodpovědnost? Vy mladý děláte naší rase pěknou ostudu. Běloši se zrovna neřadí do front, aby se vyhnuli povinností ze zákona, co?"

„Oni se do front stavět nepotřebují."

„Dejte si pozor na jazyk, slečno. A posadit se vám taky nikdo nedovolil. Tohle je vojenská kancelář."

„Už tu stojí celé hodiny, seržo. Majore. Moje snoubenka je, ehm -"

„Jsem těhotná."

„Přestanete už nám skákat do řeči, slečno?! Tak tohle si musíme vyjasnit. Je těhotná?"

„Je."

„Tak proč jste to neřekl hned?"

„Proto se chceme vzít, seržant majore."

„Jste ve špatné kanceláři. Než se s vámi budu vůbec smět bavit o manželství, musím vidět Vyjádření k dopadu na úhrnné množství melaninu a Povolení k reprodukci

od taktické mateřské důstojnice. Jděte s tímhle do kanceláře číslo 23 v budově C."

„Znovu ven?"

„Jenom na pár kroků."

„Ale faktor popálení je dneska 8,4 bodu!"

„Přestaňte kňučet. Buďte na sebe trochu hrdý. Jen si pomyslete, jaké to musí být pro bělochy. Další!"

„Další!"

„Řekli nám, abychom sem přišli na pohovor, protože jsem -" „Já jsem taky žena, takže to poznám. Pohov. Sedněte, oba vypadáte utahaně. Můžu vám nabídnout cigaretu?"

„A neškodí to dět'átku?"

„Jak je libo. Tak, čím vám mohu být nápomocná? Jsem kapitánka Kinderová, taktická mateřská důstojnice."

„My jenom chceme dobrozdání, abychom se mohli vzít."

„Smůla, беруško. Neexistuje. Kdybyste byli oba sterilní nebo přestárlí, pak možná. Ale Monorasové dobrozdání vám nikdo nedá, když už jste jednou TH. Ne když je Afroameričanů schopných aktivní replikace tak málo. Koho bychom si brali my bílí?"

„Zase bílé?"

„Hrozně vtipné. A pak bychom se dívali, jak se naše děti usmaží. Ale k věci - nemusíte se hned vdávat, abyste mohla mít děti. Můžete mít AA děti kolik chcete, tedy MM - mimo manželství. V čem je problém?"

„Chtěli bychom si to dítě nechat."

„Nechat? Neexistuje. Dobře víte, že podle Zákona o zachování melaninu se mimomanželské afroamerické děti musí vychovávat v ochranné vazbě."

„Chtěla jste říct ve vězení."

„Vy jste neslyšeli přísloví ‚svobodného ducha ve zdech z kamene nespoutáš‘? A tak hrozné jako v minulosti to zase není - od Ozónové katastrofy jsou AA děti vzácným materiálem. Měli byste být rádi, že se dostanou do tak dobrých domovů."

„Ale to přece jsou vězení. Já je viděla."

„No a co? Poznává to NV, tedy novorozenec? A je to pro dobro dítěte i společnosti. Dokážete si představit ten kulturní šok, když se šestnáctiletí Afroameričané ocitnou ve vězení. Když se vychovávají ve vězení od nejranějšího dětství, jde PA, přechodová adaptace, jako po másle. A ven se stejně dostanou hned po uzavření sňatku."

„A co když nechceme, aby se naše dítě vůbec dostalo do vězení?"

„Ale, ale, Akisho! Můžu vám říkat Akisho? Nežijeme přece ve středověku, kdy rodiče rozhodovali o budoucnosti dítěte, ještě než se narodilo, ne? Tohle je svobodná země a děti mají stejná práva jako rodiče. Opravdu nechcete cigaretu?"

„Opravdu ne."

„Jak je libo. Řeknu vám to na rovinu - jste mi sympatičtí, ale podle klauzule o šíření melaninu Zákona o tísňovém stavu v souvislosti s ohrožením ozónové vrstvy nemáte nárok. Kdybyste chtěli dítě vychovávat, museli byste vstoupit v legální manželský svazek."

„To znamená vzít si bělocha."

„Ačkoliv jsem sama běloška, přimhouřím oko nad jasně rasistickým tónem, kterým jste tu poznámku pronesla - jistě jste to tak nemyslela. Copak je manželství s bělochem něco tak hrozného?" „Ne. Asi ne."

„OK. Tak proč se nezapojíte do programu? To neznáte žádného hezkého bílého kluka, kterého byste si mohla vzít?" „A dítě bych si mohla nechat?"

„Ne tohle, ale příští. Tohle MM patří strýčku Samovi, nebo přinejmenším Správě přírodního bohatství při ministerstvu zdravotnictví."

„Ale co když se nechci vdát za nějakýho pitomýho bílýho kluka?"

„Johnsonová, doufala jsem, že tohle zvládneme bez ostentativně bigotních emocionálních výbuchů. V tom jsem se mýlila. Pokračujte tak dál a svými rasistickými útoky zpochybnete moji představu sebe sama coby schopného poradce a profesionála. Děláte to kvůli tomu, že jsem bílá?" „Já si jenom chci vzít Jusefa."

„Který je čirou *náhodou* černoch? Vraťme se do reálu, děvče. Na monorasových dvojicích není nic zvlášť elegantního. Jen se na sebe podívejte, jak si vykračujete jako pávi, jako byste samu Zemi vyzývali, aby vám napršela na tu hnusnou vnitrorasovou přehlídku."

„Ale -"

„Tak pr! Ještě než mi tady začnete obviňovat všechny bílé ze svých vlastních problémů, musím vás informovat, že jste už porušila několik relevantních federálních zákonů zaručujících občanská práva. Sami jste si to zavinili, tahle věc už není v mých rukách. Nezbyvá mi než vás poslat nahoru k plukovníkovi." „K plukovníkovi?"

„Žalobce ve věcech občanskoprávních. V té velké kanceláři v posledním patře hlavní budovy."

„A co já?"

„Ty můžeš jít s ní, Jusefe, jestli chceš. Ale být v tvé kůži -"

„To nejste."

„- našla bych si hezkou bělošku a oženila se s ní. A rychle ven, než se oba dostanete do větších potíží, než byste mohli unést. Rozchod. Další!"

„Další!"

„Máme sem jít za plukovníkem."

„Já jsem plukovník. A hned ze začátku vás musím varovat, že cokoli řeknete, bude použito proti vám."

„Bude použito?"

„Může být použito, bude použito, jako by to nebylo jedno. Chcete se snad se mnou hádat o detaily, slečno?"

„Ne."

„To je dobře. Jste obviněna z diskriminace a spiknutí."

„Spiknutí? My jsme se jenom chtěli vzít."

„Což je protizákonné. To jste věděli, jinak by vás ani nenapadlo zajít na Úřad pro rodinné právo."

„Snažili jsme se získat zvláštní povolení."

„Přesně tak. A co to je než obcházení Zákona o redistribuci melaninu, který černochům zakazuje vnitrorasový sňatek? Pouhá vaše přítomnost ve frontě A21 je důkazem spiknutí za účelem obejití ustanovení Zákazu hromadění melaninu."

„Ale my jsme se snažili zákonům *vyhovět!*"

„Tím hůř. Právo je spravedlivé, ale dokáže být tvrdé k těm, kteří se snaží sabotovat jeho duch pokryteckým dodržováním jeho litery. Trest za spiknutí a hromadění však odkládám, protože tu máme ještě závažnější obvinění."

„Trest? Vždyť jsme ještě ani nebyli pravomocně odsouzeni!"

„Už se zase hádáte o detaily, slečno?"

„Ne."

„To je dobře. Teď k obvinění z diskriminace. Tady narážíme na závažné otázky. Vy dva jste moc mladí, abyste pamatovali segregaci na Jihu, když se černoši nemohli koupat ve stejném bazénu jako bílí. Ale já si to pamatuju. Víte, co je diskriminace?"

„Učila jsem se o ní ve škole."

„Pak tedy víte, že je špatná. A černoši, kteří si nevezmou bílé, jim berou právo čerpat z jejich genofondu. To je diskriminace."

„Tady nikdo neodpírá nikomu *žádná* práva! Já si jen chci vzít Jusefa."

„To je ale příhodné zjednodušený pohled na věc, že? Ale ten před soudnou stolicí neobstojí. Nemůžete si vzít Jusefa, aniž byste odmítla Toma, Dicka nebo Harryho. Rozdíl je to stejný. Když se vdáte za osobu černé pokožky, odpíráte bělochovi *právo* na to, aby si vás vzal - a to je podle čtvrtého dodatku ústavy porušení jeho občanských práv. Poznáváte ty dva obrazy na stěně?"

„Jistě. Martin Luther King a John Kennedy." „John *Fitzgerald* Kennedy. Vaše generace nějak pozapomněla na ideály, za které položili své životy. Dovolte mi, abych položil čistě hypotetickou otázku: Byla by spravedlivá taková společnost, kde by jedna rasová skupina - jako ta vaše - měla zvláštní výsady a privilegia, jež by nám ostatním odpírala?" „Nikomu to předtím nevadilo." „Snažíte se mě přechytračit?"

„Ne. Ale co čtrnáctý dodatek? Ten se na mě nevztahuje?" „Ale ovšemže ano. Na vás jako jednotlivce a na vašeho mládence taky. Ale jako Afroameričané jste víc než jednotlivci, jste vzácné přírodní bohatství." „Cože?"

„Podle Zákona o melaninovém fondu je váš genetický materiál národním bohatstvím, které si Amerika nárokuje pro všechny své občany, ne jen pro hrstku privilegovaných. Je to stejný genetický materiál, který byl dovezen přes oceán (jsem v pokušení dodat - koupěn a řádně zaplacen) v osmnáctém a devatenáctém století."

„Ale otroci byli přece osvobozeni."

„A jejich potomci taktéž. Ale nesmrtelný genetický materiál nemůže být ani zotročený, ani svobodný. Je nenahraditelný jako lesy nebo vzduch, který dýcháme. A ať se vám to, dámo a pane, líbí nebo ne, dávno minuly dny, kdy se naše přírodní bohatství mohlo beztretně rozhazovat nebo hromadit pro sebe. Váš genetický odkaz je součástí drahocenného všeamerického dědictví, na něž má nárok každý muž, žena i dítě, ne osobní majetek, se kterým každý může nakládat, jak se mu zlíbí. Vyjádřil jsem se dostatečně jasně?"

„Počítám, že ano."

„Tak vy počítáte! Bylo by spravedlivé, kdyby se afroamerické dítě narodilo s dvojitou dávkou melaninu a bílé děcko, zbavené svého práva na melanin, by žilo s dvojnásobnou pravděpodobností na rakovinu kůže nebo bůhvíco?"

„Předtím nikomu nevadilo, že se bílé děti narodí s nějakým dvojnásobkem."

„To stačilo, slečno. Odsuzuji vás na devět měsíců, nebo do té doby, než porodíte, do Catskillského převýchovného tábora - tam už vás naučí toleranci. Dále vás odsuzuji na devět let pobytu na Farmě opakovaného těhotenství u mysu Rozkoše. Upřímně doufám, že čas strávený v tomto zařízení využijete ke zpytování svědomí a rozjímání nad tím, jak rasistické názory vašeho kalibru hrozí zničit duhovou látku naší multietnické demokracie."

„A co já?"

„Ty dostáváš podmínku, Jusefe, a jakmile skončí zasedání soudu, půjdeš se mnou domů na večeři. Chtěl bych ti představit svoji dceru. Šerife, nasadte téhle slečně želízka a odveďte ji. A nevímejte si jejích krokodýlích slz, dobře víte, že jsou mistry přetvářky."

„Další!"